

ΔΙΚΗ ΜΕΝΕΛΑΟΥ ΝΕΓΡΟΠΟΝΤΗ

Πρωΐ.

Σ' εὐγνωμονοῦμεν, Θρασύβουλε Βελένδζα, Σ' εὐγνωμονοῦμεν, Ἐρνέστε Σιοῦμαν, Σ' εὐγνωμονοῦμεν, Μενέλας Νεγροπόντη, διὰ τὸ οὐράνιον μάννα, ὅπερ παρέχετε εἰς τὴν διψῶσαν γραφίδα μας, ἡναγκασμένην νὰ κάμνη νυχθημέρους πορείας διὰ τῆς ἐρήμου τῆς πολιτικῆς.

Αὐτὸν τὸν αἶνον ἐψιθυρίζομεν μεταβαίνοντες χθές εἰς τὸ Δικαστήριον κατεσπευσμένοι διὰ νὰ ἐντροφήσωμεν εἰς πάχος Μενελάου καὶ λόγον Χοῖδᾶ, εἰς βρόντον Μπουφίδου καὶ ψυχολογίαν Τυπάλδου καὶ γέλοια Στεφανίδου.

Ὅλοι τὴν εἶχον μυρισθῇ τὴν δίκην, καὶ περὶ τὴν 9ην ἡ αἴθουσα τοῦ Δικαστηρίου ἤρχισε νὰ γεμίζῃ ἀπὸ δικηγόρους, νεολαίαν, καὶ μεσίτας, τῶν ὁμογενῶν παρασίτους, ἀπὸ μάρτυρας, μεταξὺ τῶν ὁποίων διεκρίνετο θαλερὰ ἡ σπαργῶσα μορφή τοῦ κ. Κούπα, ἐνὸς τῶν κυριωτέρων μαρτύρων τοῦ κ. Ἀγγελοπούλου.

Εἰς τὴν θέσιν τῶν κατηγορουμένων Μ. Νεγροπόντη καὶ Χαλκιοπούλου ἐτέθη μία ξυλοτράπεζα, παρὰ τὸ σὺνηθες, πλὴν τῶν περιπτώσεων καθ' ἃς δικάζεται ὁ Μακράκης, ὅστις φέρει μαζὺ του ὁλόκληρον Βιβλιοθήκην.

— Τί ἐξαιρετικὴ διαδικασία εἶναι αὕτη, παρατηρεῖ ὁ δικηγόρος του.

— Ἀφοῦ ἔφαγαν τόσα τραπέζια ἀπὸ τοὺς ὁμογενεῖς οἱ κύριοι δικαστικοί, νὰ μὴ δώσουν ἐνὸς ἀπ' αὐτοὺς ἕνα παληοτράπεζο.

Ἐξαίρω ἐκ τῶν τραπεζοφάγων παρὰ τοὺς ὁμογενεῖς τὸν φίλον Βουλπιώτην, μὴδὲνα ὁμογενῆ πλησιάζοντα καὶ καταλύοντα τὰ εἰσοδήματά του εἰς τὸ Ζυθοπωλεῖον τοῦ Μπερνιουδάκη.

Λίαν ἐγκαίρως καταλαμβάνουν τὰς θέσεις των οἱ κύριοι Δικασταί.

Προεδρεύει ὁ ἡμέτερος τὴν μορφήν καὶ τοὺς τρόπους Γιανίτσaros κ. Τσάτσος.

Παρεδρεύουν οἱ κκ. Βουλπιώτης, Λόντος, Ζηλήμων καὶ Προβεδοῦρος, ὁ διευθυντὴς τῶν Λουτρῶν Φαλήρου.

Οἱ συνήγοροι καταλαμβάνουν τὰς θέσεις των. Τῶν κκ. Χαλκιοπούλου καὶ Νεγροπόντη κυριώτεροι συνήγοροι φαίνονται οἱ κκ. Κωστῆς καὶ Χοῖδᾶς.

— Ὁ Ῥόκος;

— Μάλιστα, ὁ Ῥόκος.

Ὁ Κωστῆς μειδιᾷ τὸ φαναριώτικόν του μειδίαμα. Εὐτυχῶς τὴν γλυκεῖάν του μορφήν οὐδὲν σύννεφον καλύπτει, διότι δὲν συμπαρίσταται ἐκεῖ ὁ φίλος του κ. Σαρίπολος.

Ἄλλὰ ὁ κ. Ῥόκος φαίνεται μελαγχολικὸς, μὴ δυνάμενος νὰ χωνεῖσῃ ἀκόμη πῶς ὁ δημοκρατικὸς ὑποψήφιος Ἀττικῆς εὐρέθῃ νὰ εἶναι συνήγορος ὑπὸ τῶν πλουτοκρατῶν.

Μελαγχολικότεροι διὰ τοῦτο εἴμεθα ἡμεῖς, οὔτινες ἀνυπομῶνως περιμένομεν πρῶτον πρῶτον νὰ ἐκραγῇ ἡ εὐγλωττία του, ὅπως δικαιολογήσῃ τὸ παράδοξον αὐτὸ φαινόμενον τοῦ κ. Χοῖδᾶ συνηγοροῦντος ὑπὲρ ὁμογενῶν. Ἡ παραδοξότης αὕτη δὲν εἶναι διόλου λογικὴ, διότι τὸ δίκαιον δὲν χωρίζει τοὺς ἀνθρώπους εἰς ὁμογενεῖς καὶ ἀλλοφυλλοὺς· ἀλλ' εἶνε ἐν γεγονόσι.

Ὁ κ. πρόεδρος ψιθυρίζει εἰς τὸ αὐτὶ τοῦ κ. Στεφανίδου, ὅτι ἡ συνεδρίασις θὰ ἀναβληθῇ εἰς 2 1) 2) μ. μ.

Μεσημβρία.

Πρώτην φορὰν ἀναγκάζομαι νὰ πῶ τὸν καφέ μου εἰς τοῦ Γιαννοπούλου ζεστόν καὶ διὰ νὰ μετριάσω τὴν καυσίν του βουτῶ χωρὶς νὰ θέλω μίαν Κοπενάγην 30 λεπτῶν καὶ μ' ἀτελείωτον τὸν καφὲν σπεύδω εἰς τὸ Δικαστήριον.

Ὁ πρῶτος, ὃν ἀπῆντησα ἦτο ὁ ἀνταποκριτὴς τοῦ Νεο-

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ

ΜΙΑ ΤΟΥΡΚΟΠΟΥΛ' ΑΓΑΠΗΣΑ.

1878

Καφάλαιον τρίτον.

Ἐν ᾧ γίνεται λόγος «Γιὰ τὰ βάσανα τοῦ Βασιλάκη».

(Συνέχεια τῆς ἀριθ. 266).

Εἶπον, ὅτι μοῦ ἐκόπησαν τὰ ἥπατα, ὅταν εἶδον τὸ πρὸς ἀπόπλουν ἑτοιμον πλοῖον, ἀλλὰ δὲν εἶπον τὴν ἀλήθειαν, διότι ὀλίγον ἔλλειψε νὰ μοῦ συμβῇ καὶ κατ' ἄλλο ἀκόμη...

Καὶ ὅμως ἤμην ἐθελοντὴς καὶ ἀπὸ τοὺς καλοὺς μάλιστα, πεμπόμενος πρὸς ἀπελευθέρωσιν τῶν δούλων ἀδελφῶν.

Ἡ θέσις μου ἦτο δεινὴ καὶ ἡ ἀμηχανία μου μεγίστη.

Τότε ἐσκέφθην πόσον δίκαιον εἶχεν ὁ Παλαύρας μου νὰ ἦναι μεθυσμένος κατὰ τὴν ὥραν τῆς ἀναχωρήσεως.

Τίς οἶδε τὸν φόβον καὶ τὰς σκέψεις καὶ τοῦ καπετάνιου τούτου καὶ ἥρωος τῶν πετειναριῶν τῆς Κρήτης.

Ἐσφιζα πέντ' ἔξη ῥωμχαῖς, ὅπως ἐνδυναμωθῶ καὶ λάβω θάρρος μικρόν, ὑπὸ τὸ κράτος δὲ τῆς ἐνεργείας αὐτῶν ἐτόλμησα νὰ ἐπιβῶ τοῦ πλοίου.

Ἄνδρες περὶ τοὺς πεντήκοντα κατέκειντο, ὡς σαρδέλαις παστωμέναις καὶ τιλυγμένοι εἰς τὰς κάππας των, ἄλλοι ἐπὶ τοῦ καταστρώματος καὶ ἄλλοι εἰς τὸ ἀμπάρι, καπνίζοντες, προγευματίζοντες, πίνοντες καὶ συνδιαλεγόμενοι.

Μεταξὺ τούτων διέκρινα καὶ τὸν γραμματέα τοῦ ἐθελοντοποιεῖου βοῶντα:

— Βρὲ παιδιὰ, γιὰ τὸ θεῶ, πετάχτε τὰ τσιγάρα, θὰ πεταχτοῦμε στὸν ἀέρα, δὲν βλέπετε; Τὸ πλοῖον εἶνε φορτωμένο πολεμοφόδια καὶ μπαρουτὶ. Θὰ πᾶμε ἄδιστα, δὲν λυπᾶσθὲ τὴ ζωὴ σας;

Καὶ ἐλέμβανεν ὡς ἀπάντησιν παρὰ μυστακίου ὑδραίου.

— Ἀμὲν, καὶ ἂν ἦτανε νὰ σκελεντισθοῦμε καὶ γιὰ τὸ εἶνε μας δὲν πηγαίναμε καὶ στὸ πόλεμον.

Καὶ πρὸς τοῦτον ἄλλος ἐπιβοηθητικῶς, ἀνατολίτης οὗτος, προσέθετε:

— Μὴ χολοσκάνης κουμπάρε, καὶ τὸ μπαρουτ' τοῦτο δὲν πέρν' ὧκο καὶ με τὰ φτίλ' ἀκόμα. Εἶνε μούσκεμα σὰν τούτῃ τῇ γαλέτᾳ ποῦ μᾶς δόσαν γιὰ ταῖνι.

λόγου, Παγκνέλης ὁ νεώτερος, βασανιζόμενος ὑπὸ πυρε-
τοῦ, ἐνοῶν ὅμως νὰ λάβῃ ἀφθόνους δόσεις δίκης ἀντι-
κινήσης.

Ὁ δεῦτερος. . . ἡ Μάρτυς Αἰκατερίνη ὀλοζώντανη ὑπὸ
τὴν μορφήν ὑπηρετρίας τοῦ κ. Χαλικοπούλου.

Ἦλθε νὰ μαρτυρήσῃ πράξεις πέντε φράγκα πέντε ὅτι
εἶδε τὴν ἀδελφὴν τοῦ Ἀγγελοπούλου νὰ ὑπάγῃ δὲν ξεύ-
ρω ποῦ.

Ὁ τρίτος ἦτο ὁμογενὴς τῶν γαστέρων συναδέλφός μου
Τριαντάφυλλος, τὸν δὲ ἡδέως προσειδὼν ἠρώτησε:

— Πότε θάλθοιμε καὶ γιὰ τὴ δική σου, ἐνοῶν τὴν
κατὰ Βασιλέως δίκην του.

Ὁ τέταρτος ἦτο ἄλλος Ρόκος, κληρικὸς αὐτός, ἀνα-
καλύψας νέα χειρόγραφα τοῦ ἐν τῷ ὑπουργεῖῳ τῶν Οἰ-
κονομικῶν ἐργαζομένου χωλοῦ ὑπαλλήλου Φωτίου τοῦ
ἐκ Φωτίων, καὶ τέταρτος ὁ Γίγας Στεφανίδης, ὅστις καὶ
συνέπλεξεν ἀμέσως Γιγαντομαχίαν μετὰ τοῦ Ρόκου, περὶ
τοῦ σπουδαίου θεολογικοῦ ζητήματος, τί κρύπτουν οἱ
μοναχοὶ ὑπὸ τὰ ῥάσα των.

Μετ' ὀλίγον ἡ αἴθουσα καὶ πάλιν πληροῦται, τὴν φο-
ρὰν αὐτὴν παρουσιάζεται ἡ χαλκοπρασίνη μορφή τοῦ κ.
Χαλικοπούλου καὶ δὲν παρουσιάζεται ἡ στίλβουσα τοῦ κ.
Νεγροπόντης.

Οἱ δικασταὶ εἰς τὰς θέσεις των.

Καλεῖται ὁ κατηγορούμενος Μενέλαος Νεγροπόντης
καὶ ἀποδεικνύεται ἀπουσιάζων, πρὸς μεγάλην θλίψιν ὁ-
λων τῶν γυπῶν δημοσιογράφων, καλεῖται καὶ ὁ ἑτερος
τῶν κατηγορουμένων καὶ ἀποδεικνύεται μὲ τ' ὄνομά του
Χαλικοπούλος, μὲ τὰ ἔτη του εἰκοσιπέντε, μὲ τὴν πα-
τρίδα του Μύκωνον, μὲ ἐν ζεύγος γυαλιῶν, μὲ τὸν Νε-
γροπόντην ἀφεντικὸν, μὲ τρεῖς δικηγόρους παρόντας —
Κωστήν, Ρόκον, Παπαλεξανδρῆ—καὶ δύο ἀπόντας—Δρα-
γούμην καὶ Λεβίδην.

Εἶνε δὰ καὶ ἄλλοι σπανοί,
μᾶχουν τρίχα καὶ μαλλί,
μὰ ἐσὺ εἶσαι γουλί.

Ὁ γραμματεὺς ἔδωκε τὰ χεῖλη του διὰ τὸν σαρκασμὸν,
καθόσον σπανὸς μὲν πράγματι δὲν ἦτο, ἀλλὰ τὰ μου-
στάκια του ἀκόμη δὲν εἶχον φυτρώσει, στραφεῖς δὲ πρὸς
ἐμὲ παρατυχόντα:

— Δὲν εἶνε ἀδελφὲ, εἶπεν ἐν ἀγανκότησει, δὲν εἶνε
προκοπὴ ἀπ' αὐτοῦς, ἅς ἔλθῃ νὰ τοὺς κάμῃ καλὰ ὁ ἀρ-
χηγός.

— Σωστὸν, ἔσπευσα ν' ἀπαντήσω, θὰ τειναχθοῦμε
στὸν ἀέρα στὰ καλὰ καθούμενα.

Καὶ τρίτος προσελθὼν ἐπέλεγε:

— Ἐγὼ δὲν ἔχω τὴ ζωὴ γιὰ χάσιμο μὲ τῆς μοῦρας
τοῦ ἐνός καὶ τοῦ ἄλλου, θὰ εὐγῶ ἔξω.

Ἐπιδοκιμασθέντος τοῦ λόγου του ἐξήλθομεν ἱκανοὶ
τὸν ἀριθμὸν, ὅτε νὰ καὶ ὁ ἀρχηγός, ὃν αὐθωρεὶ περιε-
κυκλώσαμεν ἐκφράζοντες αὐτῷ τὰ παράπονά μας.

Ὁ ἀρχηγὸς μᾶς καθυσόχασε, διαβεβαιώσας μας, ὅτι
δὲν ἐπρόκειτο ν' ἀπέλθωμεν διὰ τοῦ ἱστιοφόρου, ἀλλὰ
δι' ἀτμοπλοίου, ἐπέταξε δὲ ὅπως πάντες ἀπέλθωμεν πρὸς
τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου τοῦ Πειραιῶς καὶ συναθροισθῶμεν
εἰς Ξεροτάγαρο ἢ Παλαιὸν Φάληρον, ἐξ οὗ τὴν νύκτα
ἀτμόπλοιοι ἐμελλε νὰ μᾶς παραλάβῃ, ρυμουλκοῦν καὶ

Ὅλα αὐτὰ γλήγορα γλήγορα, μὲ νευρικὴν αὐθάδειαν,
ὥς νὰ τὰ εἶχε μαθημένα ἀπ' ἔξω.

Ἀναγινώσκεται μακρὸς κατάλογος τῶν μαρτύρων τῆς
ὑπερασπίσεως, ἐξ οὗ δὲν λείπουν οὔτε Στοῦπης, οὔτε
Κατσίμπαλης, οὔτε Ὀλύμπιος, κεκηρυγμένοι ὅλοι ἐχθροὶ
τῶν Νέων Ἰδεῶν.

Ἀναγινώσκεται καὶ ὁ τῶν μαρτύρων τῆς κατηγορίας.

Καὶ ὅλα αὐτὰ τὰ προκαταρκτικὰ γίνονται διὰ νὰ μᾶς
πῇ ὁ κ. Πρόεδρος ὅτι ἡ συνεδρίασις ἀναβάλλεται διὰ τὴν
ἐπαύριον μετὰ μεσημβρίαν τοῦ Σαββάτου, ὅτε τὸ φύλλον
αὐτό, ὅπερ ἀναγινώσκεται—τῆς Κυριακῆς, ἐπιβιβάζεται
εἰς πειραικὰς λέμβους καὶ ἐκεῖθεν διὰ σιδηροδρόμου, δι'
ἀτμοπλοίων, διὰ λεωφορείων, διὰ ἀεροστατών, διὰ περι-
στερῶν, διὰ νεφῶν σκορπίζεται εἰς τὰ τετραπέρατα τῆς
τετραπέρατης Ἑλλάδος.

ΦΡΟΥ ΦΡΟΥ

Ὁ κ. Ροῖδης ἐξελλήνισε τὸ χασίς εἰς ἀσίκιον, διότι
μόνον ὅταν πίνῃ χασίς γίνεται ἀσίκης, ἄλλως εἶναι ὁ
συνήθης Χάσης καὶ Κισλάραγας ἐν τῷ χορῷ τῆς κυρίας
Μελᾶ.

Ποία ἡ διαφορὰ μετὰ τῶν ἐπισκεφθέντων τὴν ἀγο-
ρὰν δύο Γεωργίων, τοῦ ἐνός Βασιλέως καὶ τοῦ ἄλλου
Σουρῆ;

— Ὅτι ὁ εἰς ἡγόρασε τὴν Ἐφημερίδα ἀντὶ 100 φράγ-
κων καὶ ὁ ἄλλος ἀντὶ οὐδενός.

Εἰς ποῖον ἀνήκει βραβεῖον εὐφύας;

τὸ φορτηγὸν μετὰ τῶν πολεμοφοδίων, εἶτα διατάξας τὸν
γραμματεῖα νὰ μᾶς τροφοδοτήσῃ—ἀπῆλθε συσῆσας τάξιν.

Μετὰ τὴν τοῦ ἀρχηγοῦ ἀναχώρησιν ὁ γραμματεὺς, ἐγὼ
καὶ δύο ἄλλοι φίλοι τοῦ διηυθύνθημεν εἰς τι ξενοδοχεῖον
—γιωτὲλ μπκαλιχ—ὅπου στήσαντες ἐν μέσῳ ἡμῶν τὴν
ὀκὰ ἀφροστεφῇ ἡρξάμεθα, ἐν τῷ ἀτμῷ τοῦ οἴνου, ὁμι-
λιῶν πολλῶν καὶ ποικίλων, αἵτινες κατέληξαν διὰ τοῦ
γραμματεῖως λέγοντος:

— Γνωρίζετε, κύριοι, ὅτι εἰς τοὺς τούρκους κάμουν
αἰσθησιν τὰ παχειὰ λόγια. Ἀρίνω τώρα, ὅτι θὰ διαδό-
σωμεν, ἅμα εἰς Θεσσαλίαν ἀποβῶμεν, ὅτι φέρομεν πυ-
ροβολικὸν καὶ ἱππικὸν μεθ' ἡμῶν—γιὰ τὸ δεύτερον ἄλ-
λως εἶνε εὐκολον νὰ τὸ συστήσωμεν ἀγχαρέβοντες τὰ
μουλάρια καὶ τὰ γαῖδουρία τῶν χωρικῶν — ἀλλὰ πρὸς
τούτοις ἀνάγκη ν' ἀκούωνται, ὅτι πλὴν τοῦ σερασκέρη
—ἀρχηγοῦ μας—καὶ τὰ ὀνόματα χιλιάρχος, ἑκατόνταρ-
χος, μπὶν μπασῆς, ὄν-μπασῆς. Δεκανεῖς, λοχίαὶ καὶ
ἄλλοι μικροὶ βαθμοὶ εἰς τὸ σῶμά μας δὲν πρέπει ν' ἀ-
κούωνται. Λοιπὸν; Σὺ φίλε Γιώργη, ἀπὸ σήμερα εἶσαι
μπὶνμπασῆς, σὺ Κῶστα, γιούσ-μπασῆς, καὶ σὺ — δηλαδὴ
ἐγὼ—ὄν-μπασῆς. Πάμε τώρα.

Ἀποῦ ἐβρέξαμε διὰ ἡμισῆς ὀκτὺς τοὺς βαθμούς μας
ἐξήλθομεν, τὴν δὲ ἐσπέραν σποραδικῶς διηυθύνθημεν πάν-
τες πρὸς τὸ Παλαιὸν Φάληρον.

Ὁ καιρὸς ἦτο νεφελώδης καὶ τὸ ψῦχος ἐπαισθητὸν
ὅτε εἶχομεν φθάσει ἐκεῖ. Ὁ ἀρχηγός ἦτο μετὰ μᾶς